

I VA ARRIBAR LA CRISI

No per esperada, menys dolorosa, i ja tenim ficada fins al moll de l'os, no solament aquí, és clar, sinó a la gran majoria de països... Aquest és sempre el nostre consol; no sé si el millor, però sí el més confortant. I succeeix que en aquells pobles on la misèria és habitual, això de la crisi és com el mal de queixal del penjat, mentre que és especialment ingrata entre els que, durant anys, ens hem dedicat a estirar més el braç que la màniga.

En situacions de crisi, siguin del tipus que siguin –i, d'això en sabem força els metges–, cal, més que mai, prendre decisions amb urgència, però alhora sense precipitacions, amb cautela, perquè altrament les conseqüències poden ser funestes.

Les crisis econòmiques, amb tota la complexitat tècnica que es vulgui, vénen sempre o són provocades per una crisi precedent d'oportunitat, d'imaginació i de principis ètics, a la qual cosa s'afageix a més, tota una sèrie de circumstàncies tan sàviament manipulades pels especialistes en la matèria. El fet de no plantejar-ne amb objectivitat les causes, de no tenir consciència de com és, o pretendre amagar-la, i no prendre mesures adequades i a temps, fan extremament difícil sortir de l'atzucac i augmenten la dificultat i el rebuig del ciutadà mitjà a mesures d'ajustament, fart que li demanin sacrificis per a un hipotètic benestar futur.

Cal esperar que la crisi colpegi l'esport amb força –ja està començant a fer-ho, i no serem nosaltres els qui discreparem dels retalls necessaris, però, això sí, ni menys ni més que els que s'apliquin a d'altres moltes activitats socials. I nosaltres rebutjarem les implicacions que puguin fer-se a l'esport sobre el malbaratament generalitzat d'aquests darrers anys. Diem això perquè comencen a sentir-se veus que denuncien les importants inversions realitzades amb motiu dels Jocs Olímpics.

Sense tornar a insistir sobre el prestigi que atorga a un país l'organització d'uns Jocs –circumstància de la qual ja s'ha parlat bastament–, és un fet cert que una important quantitat de la inversió realitzada va ser dirigida a obres d'infraestructura que amb Jocs o sense, era obligat fer-les. El que succeeix és que les esmentades obres, en comptes de portar-les a terme durant anys, s'han fet en un breu espai de temps i això, en pura lògica econòmica, encareix el producte i desequilibra pressupostos.

D'una manera o d'una altra, penso que és un greu error el penediment pel que s'ha fet, precisament quan, de fet el que s'hauria de lamentar és el que va deixar de fer-se quan hi havia temps i mitjans per fer-ho.

J.G

Y LLEGÓ LA CRISIS

No por esperada, menos dolorosa, ya tenemos la crisis metida hasta el tuétano, no sólo aquí, claro, sino en la gran mayoría de países... Este es siempre nuestro consuelo, no sé si el mejor pero sí el más socorrido. Y sucede que en aquellos pueblos donde la miseria es habitual esto de la crisis es como el dolor de muelas en el ahorcado, mientras que es especialmente ingrata entre los que, durante años, nos hemos dedicado a estirar el brazo más que la manga.

En situaciones de crisis, sean del tipo que sean, –y de eso sabemos bastante los médicos–, se hace preciso, más que nunca, tomar decisiones con urgencia pero, al mismo tiempo, sin precipitaciones, con cautela, porque de lo contrario las consecuencias pueden ser funestas.

Las crisis económicas, con toda la complejidad técnica que se quiera, arrancan siempre o son provocadas por una precedente crisis de oportunidad, de imaginación y de principios éticos, a lo que sobreañade toda una serie de circunstancias tan sabiamente manipuladas por los especialistas en la materia. El no plantear con objetividad sus causas, el no tener conciencia de su realidad, o pretender solaparla, y no tomar medidas adecuadas y a tiempo, hacen en extremo difícil salir del atolladero, aumentando la dificultad el rechazo del ciudadano medio a medidas de ajuste, hartos de que se le pidan sacrificios en aras de un hipotético bienestar futuro.

Es de esperar que la crisis golpee al deporte con fuerza, –ya está empezando a hacerlo–, y no seremos nosotros los que discrepemos de los necesarios recortes pero, eso sí, ni menos ni más que los que se apliquen a otras muchas actividades sociales, rechazando de plano las implicaciones que puedan hacerse al deporte sobre el despilfarro generalizado de estos últimos años. Decimos esto porque empiezan a oírse voces denunciando las importantes inversiones realizadas en ocasión de los Juegos Olímpicos...

Sin volver a insistir sobre el prestigio que otorga a un país la organización de unos Juegos, –circunstancia de la que ya se ha hablado hasta la saciedad–, es un hecho cierto que una muy importante cantidad de la inversión realizada fue dirigida a obras de infraestructura que con o sin Juegos, era obligado hacerlas. Lo que sucede es que dichas obras, en lugar de llevarlas a cabo durante años se ha hecho en un breve espacio de tiempo y esto, en pura lógica económica, encarece el producto y desequilibra presupuestos.

De una u otra forma, creo es un grave error el arrepentimiento por lo que se ha hecho cuando, en realidad, lo que habría que lamentar es lo que dejó de hacerse cuando había tiempo y medios para hacerlo.

J.G.

